

[Jes Lunde]

manister, men vi har til gode at se disse klassiske idealer slå igennem i praktisk politik. De er blevet begravet under alt for megen borgerlig økonomisk tænkning, hvor mange mennesker bliver reduceret til netop de midler for andres mål, som de aldrig måtte blive. Kant har åbenbart levet forgæves, kapitalismen har kvalt humanismen. Jeg håber, at vi i januar måned, når partierne mødes igen for at forhandle, kan finde et flertal, der vil begynde at bryde med den logik.

Hidtil har skiftende borgerlige regeringer i de sidste 10 år mere koncentreret sig om, hvordan man kunne skære ned på de arbejdsløses levevilkår, end om, hvordan man kunne skaffe dem et job, og forhandlingerne om finansloven for 1992 har ikke været nogen undtagelse. Regeringen har fremsat forslag om karenstage, så de arbejdsløse overhovedet ingen dækning skulle have for de første ledighedsdage, forslag om at sænke dagpengemaksimum, forslag om at forringe reguleringen af dagpengene, tilsvarende beskæringer i kontanthjælpen osv. Ét forslag havde den oven i købet held til at komme igennem med: Der tages 600-700 mio. kr. fra de langtidsledige ved at sænke deres løn i offentlige jobtilbud. Det tager vi i SF klart afstand fra af alle de grunde, som jeg nævnte i gårsdagens debat. Vi synes simpelt hen, det er at tage pengene fra de forkerte.

SF finder det omvendt helt uforståeligt, at det forlig, der er indgået, ikke rummer reelle besparelser på forsvaret. I en tid med international nedrustning er det meningsløst, at Danmark bliver ved med at ødsle milliarder af kroner bort på militær. Den internationale afspænding kan åbenbart ikke nå til Danmark, så længe regeringen har et forsvarsforlig at hælde sig til. Vi glæder os meget til, at det nuværende forsvarsforlig løber ud med 1992, og vi vil opfordre De Radikale og Socialdemokratiet til at holde sig fra enhver forhandling i de kommende år, hvis ikke der er massive besparelser på bordet.

Regeringspartierne prioritering på dette område bliver kun endnu mere grotesk, når vi samtidig ved, at de forsøgte at spare på ulandsbistanden, en plan, som SF, Socialdemokratiet, De Radikale og Kristeligt Folkeparti heldigvis i forhandlingerne var enige om at forhindre.

SF har i finanslovforhandlingerne på flere punkter kunnet påvirke udgiftspolitikken i en mere miljøbevidst retning, og det vil jeg da gerne takke de samarbejdspartnere i andre partier, som har været lydhøre, for, men den minimale drejning, der er sket, er naturligvis ikke nær nok til at leve op til de krav, vi på miljøets vegne burde stille til os selv. De største af SF's forslag til nedbringelse af energiforbruget ved højere priser på diesel og benzin, til nedbringelse af forureningen ved afgifter på giftstoffer og til sikring af en indsats for rent drikkevand i fremtiden er ikke med i forliget, og der er dermed end ikke ansats til den nyorientering af den økonomiske politik, som bliver nødvendig i 1990'erne.

CO₂-afgiften er den eneste undtagelse, og den er vel at mærke gennemført af et flertal, S, SF og De Radikale, uden om regeringen. Der er politisk lang vej endnu til en finanslov, der tager et grundlæggende hensyn til miljøet, og som gør den økologiske bæredygtighed til en sag, der simpelt hen bare skal være i orden. I SF forventer vi, at det er et tema, der vil vinde i styrke i 1992, og det politiske liv slutter jo heldigvis ikke med vedtagelsen af denne finanslov.

Et andet af de store temaer, Folketinget bliver nødt til at tage fat på i 1992, er behovet for en skattereform. Selv Venstrefolk snakker nu om, at det er tåbeligt at beskatte arbejdskraften så hårdt, når vi ikke gør særlig meget for at lægge afgifter på begrænsede ressourcer og på forening. Det fremmer køb og smid vækmentaliteten, det giver rovdrift på miljøet, og det er medvirkende til at fremme arbejdsløsheden. Så vidt vi kan se, er der nu betingelser til stede for at lave en skattereform, hvor det synspunkt kan få den nødvendige vægt, så der sker en meget betydelig forskydning af beskatningen over på de begrænsede ressourcer.

Et andet hovedsynspunkt i en skattereform må være, at en større del af beskatningen skal opkræves som en bruttoskat i virksomhederne. Det er nødvendigt for at begrænse skatteomgørelser, og det giver samtidig et direkte grundlag for lavere trækprocenter, når alle reelt er med til at betale, også gennem et bredere grundlag for indkomstskatterne.

En sådan omlægning er også nødvendig for at komme mere på linje med de andre EF-lande. I et frit indre marked er det væsentligt at